

1844 4/3
vns.

Ingif den 4. Mars 1844.

Till Stockholms Stads & Adels Handels-Collegium.

B. SCH.

A. Uggberg.

Hän för oss undertecknade och öfrige Kamrater lika
obehaglig och bekymrande som i ekonomiskt hänseende fördelös värtig
anledning hafva vi blifvit upmanade att vid detta tillfälle våra
lagliga rättigheter iakttaga och bevara. Vi förerna oss således här
medelst i den oödmjuka anhållan, att så till Höfvelle Herr Borgmästarens
och Rådarnes samt Adels Collegii ömsa bebjertande och fräntliga
frågning i djupaste ödmjukhet framställa och öfverlemnna
Sägande angelägenhet, som synes både löstjerna och äfven
taga en närmare upmärksamhet i anspråk.

Det har nemligen kommit till vår kunskap, huru
som flere af Kongl. Flottans i Skeppsholmen stationerade
Timmermän skola hafva för afsigt, i fall det icke redan
skett, att innan holet söka bereda sig vederbörlig Autori-
tet tillåtelse att, med så kallade Weg-Supar, så bestjerna

som bland Hufvudstaens allmänhet, som ätunda att af
sidan sig begagna till öfverfart dels från Stappan framför
Sheppsholms-wäkten till Mellantrappan vid Sheppströmen och
dels från Norggan vid Falkens backe i Kongl. Sjögården
till Sheppsholmen. Det sådant förhållande äfven icke mindre,
än ett djupt ingrepp i våra måttlösa, redan genom äldre
Kongl. Tabul. grundlagda och sedermera äfven medelst
utgårdade förhållande tillståndsbref fullkomligt stadfästade
och beträffande Privilegier och rättigheter, hvarmed naturligt
vis och så äro förenade alla de oändliga skyldigheter och
förbindelser, som oss oöfverliga äro tillkomna och
fullgöras på väl emot den allmänhet vi med våra skatte-
båtar, när som helst vid påfördran, skola vid öfverfart
emellan öfver nämnde ställen betona, som äfven i afse-
ende på de arligen utgående, för oss öfverfart ganska kän-
bara utskyller till Kronan och Staden; och då uppenbart
är, att ifrågasvarande af Kongl. Flottans Timmermän nu tillkom-
de anseende, om den nödigtis skulle komma, emot all för-
modan, vinna framgång och bifall, så gämligen komma att
i hög grad merket inverka på alla våra ekonomiska om-
ständigheter och förhållanden, för hvilkas kortfarande de-
stånd vi oöfverliga icke äga annan borgen, än den obe-
tydliga och osäkerade behållna skatten af vårt trä-
na och målsamma yrke; så torde det ingalunda kunna
anses vara slämpligt eller förmodat om vi, som stunder-
ligen måste sträffa och arbeta för bibehållandet af
våra naturliga rättigheter och deras oafbrutna tillgods-
nustande, så länge vi dem icke på ett eller annat
sätt förverkat, nu finna oss nödda hade att i behörig
tid och ordning ödmjukast påkalla Höghets Herr
Rådmästarens och Rådshövdingens samt öfver Collegii öfver-
skådnad medverkan till förkommande af en öfverfart,
som hotar att rubba vår ekonomiska ställning och
skulle, i händelse af nöd, öfverfart tillskynda
oss, hvar i sin mån, stora olägenheter samt öfverfart
förbrukas, och i allt fall icke trängande nöd eller

trängande behof skäligen må antagas ligga till grund för
de ifrågasvarande Timmermannens företag, eller
kunna oss af dem hjälpe återuppså som något slags
stöd för hopp om bifall till företagets fullbordande, synes
oss vara det aldeles öfverdrifna resultat, som uppkommer
och i verkligheten tillräckligt ådagaläggas af det förhål-
lande, hvåra vi här ödmjukast utbedja oss Höghets
Herr Rådmästarens och öfver Collegii öfverfartliga
öfverfart, att nemligen alla inom Kongl. Flottan
tjänstgörande Timmermän på Kronans Stat åtnjuta, som
öfverfart och underhåll, ej allenast Tjugoåtta Skilling-
gar Rans i contant penningar för hvarje dag samt
friä beringor och vedbränd, utan äfven öfverfart
när som helst uti ren och friid Rans arligen. Säger
man nu hertil äfven den icke obetydliga arbetsförhöjning,
som desse Timmermän ät sig inbringa derigenom, att
de, under ledighet från Kronans arbeten, tiätt och ofta
biträda private personer med reparation af deras
öfverfart båtar och Larkoster, hvilka då alltid uppläggas
i den nedanför Sheppsholms Casern belägen skiffstuga
för ändamålet frött begagnas; så föröfverfart sig allt detta
till full betringning för Rans och öfverfart af vår
öfverfart, att Kongl. Flottans Timmermän äro stadda i
de bästa villkor och, så väl i afseende på det faktiska under-
hållet af Kronan som alla öfverfart biförhöjning, öfverfart
bestämma sig i så mycket omständigheter, att de aldeles
icke af nöd och behof trängas till det speculativa före-
tag, som nu är i fråga och som egentligen går ut på,
att göra öfverfart i vårt yrke, till minskning
af våra i allt fall ringa inkomster och Rans torde
jämval böra, i andra sidan, i händelse af öfverfart
tagas det redan förut af Herr Rådmästaren och
öfver Collegium öfverfart Rans förhållande, att
vårt öfverfart i dess öfverfartliga tillkomst utgör
ett Privilegium och en rättighet, hvarken egentligen
och utflutande är bestämmande som något utdrag för

fattiga och medelstiga Enkor, att kunna på detta sätt
bereda sig tillgångar till lifets uppehälle. Den vida
omtänka för mindre lyckligt lottade medmänniskors
öfsta, som tydligt sig uppenbarar uti afven detta löfliga
medel till befrämjande af vår nöderfulla begring och
utkomst, måste således lika högt respecteras som själva
Privilegiet synes oss böra troget hållas i helgd genom
ett kritiskt förbyggande af hvarje försök att inkräkta
på våra lagliga rättigheters område. Huru skulle det
väl gå med oss undertecknade fattiga Enkor och alla vä-
ra Kamerater i yrket, hvilka med inalles femtio-
två Roddarbåtar, som dyrt skola inköpas och med kannor
har kostnad underhållas, äro pligtiga att tourvis ordent-
ligen betjena allmänheten med rodd vid öfverfart
emellan Skeppholmsbron och Mellantrappan, och emellan
Djurgårdsbryggan vid Fätkens buk och Skeppholmen,
om det skulle utan tillhörigt afseende på våra privile-
gerade rättigheter, stå öfver som helt fritt och öppet
att på så sätt Kongl. Flottans en del Timmermän nu låta
hålla i försök, utrusta en mängd Vesslupar och med dem
opåtaladt lå stationera sig vid nyssnämnde ställen i
ändamål, att emellan dem äfven fram och åter trans-
portera de hufvudstadens innevanare, som deraf
vilja sig begagna? Utan tvekan skulle vi, genom för-
lusten af en eljest föräknad inkomst, som sålunda blefve
oss beröfvad, smärningom bringas i fattigdom och nöd
och påhuden, emot vår vilja, nödgas för alltid lägga
Hufvudstaden och dess barmhärtighetsinrättningar
till last. Ett i möjligaste måtto förökommna sådant
var ofrödligt det goda och nyttiga ändamål, som i
främsta rummet af sig vid grundläggandet af Roddare-
inrättningen och den i sammanhang dermed stadgade
rättighet, Lovsträdesvis för Enkor och öfverfartarna,
när af fattigare klassen, att vid dylikt arbete få
användas. Ett vi deraf icke böra förorda någon, om
än allrig på ringa, minst är nödvändigt och faller af

sig sjelft, så vida icke värt medoflamma arbets öfste
skulle för oss bli en enda en både fruktlös och föga
ändamålsenlig sysselsättning. Winsten deraf är emellertid
tid så obetydlig, att den icke i någon mån medgifver
ett delat af främmande speulanter, som lika med Kongl.
Flottans Timmermän, vilja förskaffa sig rättighet
att med sine inrägarvarande farkoster mellankom-
ma och sammedelt förorsaka inkränkning i våra på-
räknade inkomster. Vill man nu emellan oss, å ena
och dessa Timmermän såsom Vesslupägare, å andra
sidan, här antälla en nödig jämförelse i afseende
på det emföridigt afsedda ändamålet, att betjena
allmänheten, så är skillnaden i den delen stor och
öfverförlig. Då man nämligen tager i betraktande,
att Flottans Timmermän, såsom väl lönade i sin
tjänst, således icke känna tyngden af nöd och behof,
och såsom Vesslupägare äro, då fråga är att betjena
allmänheten, desto icke hafva någon den ringaste förbin-
delse, och löjaktligen bestämma sig i en obehörig
sinn; så är det och gifvet, att de, efter att hafva flere
timmar på dagen begagnat sine Vesslupar och der-
under obehörigen gjort intrång i våra både rätt-
igheter och inkomster, sedan kunna, när hälft
det faller dem lagligt, inlägga sine farkoster och
tillbringa det öfriga af dagen, huru de för godt finne.
Nu deremot upstår den ovilkorliga och aligande skul-
dighet att, utan afseende på väderleksens mer eller
mindre föra beskaffenhet, till dagens slut och oftast
långt in på natten ligga kvar med våra båtar och vara
till hands för dem, som vilja begagna öfverfarten
emellan någotdera af ofvannämnde ställen. Tager
man vidare i beräkning de vigtiga omständigheter
att vi, till såja af Kongl. Öfverförhållare Embetets
Kungöfste den 19 Maji 1780, äro förbundne, att låta
Kongl. Flottans Officerare, Under Officerare och
Manskap, utan gifte, begagna öfverfarten emellan

de i Tiden utfatta ställen, hvarigenom vi således gå miste om flere
Skeppadels lördagstörningar; att vi, under flere veckor af
året, aldeles icke kunna någon rodd förrätta och förty äfven
derigenom lida minskning och derligt i våra inkomster, samt att,
i handelle under den tiden sjukdomar och ned sjukdomar,
vi då måste allt för mycket arbeta de kontanta tillgångar vi
på Sommaren och hösten kunnat sträffa ihop till påräknad
hjelp och underlåt för vintern; så visar sig häraf ganska klart,
att vi icke kunna derutöver något förvänta att förlova förlova
eller att dela med obehörige medtäglare. - På dessa i ödmjuk-
het anförde skäl och grunder våga vi härigenom ödmjukast
protostera emot allt bifall till Kongl. Ståttans oförklarade
Timmermans ifrågasättande anförning, antingen den redan
inbrannit eller framdeles värdet ingifven, och hållande
vi i aldredyraste ödmjukhet, det Kongl. Högste Rens Rådhuset
och Riddaren samt i Alle Ständels Collegium rättvisligen
tänkas afslå och ogilla en sådan anförning och sammedelt
behålla oss oförändradt vid de urgamla lagliga
rättigheter och förmåner oss tillkommer att åtnjuta,
utan allt intrång af andra, som derpå icke äga det
minsta grundade anspråk, Stockholm den 4. i Martii 1744.

Son J. E. Lindman Dito O. Nellen.

Timmermans Enkan A. C. Fogelström E. Roos
posthustru

Timmermans änkan Anna C. Ask

Dito Dito Enkan A. C. Heggman

Dito Olof Petersson

